ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΛΙΧΤΕΜΠΕΡΖΕ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μιά μέρα, ὅταν γύρισε ὁ Ζάκ στὸ σπίτι του, εἶπε τῆς μικρούλας Λότταις, τῆς γυναικούλας του :

— Καθώς ἔνη Λότταις, μεθαύριο πρέπει νὰ πάω γιὰ κάποια δουλειὰ τοῦ γραφείου στό Σουασσών. Θὰ λείψω εἰκοσιτέσσερες ὧρες...

— Μπράβο, τοῦ ἀπήντησε ἡ Λότταις. Θὰ λείψης σὺ καὶ θὰ διασκεδάζης, κ' ἐγὼ θὰ μείνω μόνη μου καὶ θὰ κάμω τοῦ κόσμου τὶς πρέλλες !

Εἶπαν μερικὰ ἀστεῖα γιὰ τὶς πρέλλες ποὺ θὰ ἔκανε ἡ Λότταις κι' ἔπειτα ἄλλαξαν θέμα ὁμιλίας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅμως, ἡ Λότταις ἦταν μελαγχολικὴ πολύ. Ὅσο ἐπλησίαζε ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ, τόσο τῆς βαρυφαινόταν τὸ πρᾶγμα. Εἰκοσιτέσσερες ὧρες μονοῦν γρήγορα. τῆς εἶχε πῆ ὁ ἄντρας της:. Δὲν εἶν αὐτό, ἀλήθεια, ὅμως ! Εἰκοσιτέσσερες ὧρες εἶνε κάτι φοβερό .. Εἶνε μιὰ μέρα καὶ μιὰ νύχτα ὁλόκληρη... Καὶ εἶνε καταπληκτικὸ τί μπορεῖ νὰ συμβῆ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Μπορεῖ νὰ τὴν πατήσῃ κανενὰ αὐτοκίνητο, μπορεῖ νὰ τῆς ἐπιτεθοῦν ἀπάχηδες στὸ δρόμο, μπορεῖ νὰ πιάσῃ φωτιὰ τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ εἶνε ἐκεῖ ὁ Ζάκ νὰ τὴν ὑπερασπισθῆ. Μπορεῖ κι' αὐτὸς νὰ ὑποστῆ καμμιὰ ἐπίθεση στὸ τραῖνο, νὰ γίνῃ κάποια σύγκρουση, χωρὶς νὰ εἶνε ἐκεῖ ἡ Λότταις νὰ βάλῃ ἐμπρός του τὸ κορμί της καὶ νὰ τὸν προφυλάξῃ .. Μήπως κάθε μέρα δὲ διαβάζουμε τέτοια δυστυχήματα στὶς ἐφημερίδες ;

Τὴν ὥρα τοῦ δείπνου ὁ Ζάκ ἦρθε ὅλος ὄρεξι, ἐπρόσεξε, ὅμως, ἀμέσως, ὅτι ἡ Λότταις ἔτρωγε μὲ τὸ στανιό, ἦταν ἀφηρημένη καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα.

Γεμάτος ἔκπληξη τὴ ρώτησε :

— Τί ἔχεις Λότταις ; Μήπως δὲν εἶσαι καλά ;

Στὸ πρόσωπο τῆς γυναικούλας του διεγράφη ἕνα ὄχρο, ψυχτικὸ χαμόγελο. Δὲν ἔχει τίποτε, λέει. Εἶνε θαυμάσια, ἀλήθεια. Κι' ἀρχίζει μιὰ φλυαρία ἀκατάσχετη ποὺ δὲν ἔχει συγκρατημό.

Ὁ Ζάκ, ὅμως, ἐπιμένει Γῆ στενοχωρεῖ πολύ. Ἐπὶ τέλους ἡ Λότταις ψιθυρίζει :

— Ἄφησέ με ! Δὲν εἶνε τίποτε ! Μιὰ ἀνησία, ἐπὶ τέλους !

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ ἀρχίζεις νὰ ὁμολογῆς ! Ἔλα τώρα, πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Ἄχ, ἂν μπορούσες νὰ μὴν πήγαινες αὐτὸ τὸ φοβερὸ ταξεῖδι !

— Φοβερό ; Γιατί ; Μόνο εἰκοσιτέσσερες ὧρες θὰ λείψω. Τὴν ἡμέρα τὴν περνῶ μὲ τὶς φίλες σου. Μιὰ νύχτα μὲ τὸν ὕπνο γρήγορα περνῶ...

— Ναί, καὶ τὸ σπιτι ποὺ θᾶ-ε ἔρημο ;

Ὁ ἄντρας της τὴν μαλώνει γλυκα, προσπαθεῖ νὰ τὴν φερῃ στὰ λογικά της. Ἡ Λότταις φαίνεται ἐπὶ τέλους πὼς ἡσυχάζει ἀρκετά.

Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τοῦ τραίνου, ἡ Λότταις ψιθυρίζει :

— Ζάκ, νὰ σὲ συνοδεύσω ὡς τὸ σταθμό ;

Ἄ, ὄχι, αὐτό ! Δὲν τὸ θέλει ! Φοβᾶται τὶς διαχύσεις ἐμπρὸς σὲ τόσο κόσμο.

— Ἔλα, ἔλα, Λοττα μου, τῆς λέει γλυκά, φρόνιμα μικρούλα μου, ἃς ἑτοιμάσουμε τὶς βαλίτσες...

Καθισμένοι τωρα σὲν καναπὲ ἀνταλλάσσουν λόγια παθητικά. Ἡ Λότταις ἀναστενάζει.

— Μ' ἀγαπᾷ ;... τοῦ ψιθυρίζει.. Δὲ θὰ μὲ ξεχάσῃς ;... Δὲ θ' ἀγαπήσῃς ἐκεῖ κάτω καμμιὰν ἄλλη ;... Μὴν ξεχάσες τὶς παντοῦφλες σου ;... Θὰ μοῦ στείλῃς τηλεγραφημα ἀμέσως ; Τὰ μαντήλια εἶνε στὴν ἀριστερὴ σου τσέπη. Ἡ καρδιά μου ραγίζεται !

Ἐπὶ τέλους φτάνει ἡ κρίσιμη στιγμή. Τὸ ταξὶ ἦρθε καὶ περιμένει κάτω...

Ἡ Λότταις πέφτει ὀλόψυχα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζάκ. Αὐτὸς τὴν σφίγγει, τὴν φιλεῖ καὶ κατεβαίνει τέσσερες - τέσσερες τὶς σκάλες σκοντιζοντας τὰ δάκρυα, ὄχι τα δικά του, ἀδελφε—αὐτὸς εἶνε ἄντρας, ἐπὶ τέλους ! —ἀλλὰ τῆς Λότταις τῆς θεατρελλῆς !

Πρὶν μπῇ μεσα σ' ἀμαξι ἐσήκωσε ψηλὰ τὰ μάτια του καὶ χαμογελασε. Ἐκεῖ ἐπάνω στὸ παράθυρο φαίνεται ἕνα πονεμμένο πρόσωπο κι' ἕνα λευκο χεράκι ἀνεμίζει ἕνα μαντήλι...

Ὅταν ἔφυγε ὁ ἄνδρας της, ἡ Λοττα δὲν μπορεσε νὰ μείνῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ στὸ σπίτι της. Ὅπῃρε ἀμέσως ἕνα ἀμάξι καὶ πῆγε στὴς ἐξαδέλφῃς της τῆς Ντεμενάρ. Ἐκεῖ τὴν κράτησαν στὸ τραπέζι. Ἄχ, αὐτὸ τὸ δεῖπνο τί ἀνελείωτο καὶ τί ἀπομονωτικό πού ἦταν ! Σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ οἱ Ντεμενὰρ δὲν ἦσαν τόσο βαρετοί...

Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πῇ ἡ ἐξαδέλφη της πὼς οἱ χωρισμοὶ εἶνε κάτι χρήσιμο σ' ἕνα ἀντρόγυνο καὶ πὼς μερικὰ παιδιακίσια καμώματα εἶνε ὄχι δείγματα ἀλλὰ γελοιογραφίες τῆς ἀγάπης ! Ἂν εἶχε δύναμι ἡ Λότταις θὰ τὴν ἔπνιγε τὴν ἐξαδέλφη της !

Ἐπὶ τέλους ξαναγύρισε στὸ σπίτι της. Τί ἔρημο τῆς φάνηκε καὶ πῶς στενοχωρέθηκε ποὺ βρέθηκε μόνη της στὴ φωλιὰ ἐκείνη τῆς ἀγάπης ! Καὶ νὰ συλλογιέται τωρα πὼς ὁ ἀγαπημένος της ἀντρούλης βρισκότανε τὴν ἴδια στιγμὴ ἑκατοντάδες χιλιομετρα μακρὰ καὶ ποιὸς ξέρει ποιοὶ φοβεροὶ κίνδυνοι τὸ- ἀπειλοῦσαν, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ σηκώσῃ οὔτε τὸ δαχτυλάκι της γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ! Ἄ, μὰ αὐτὸ ἦταν πολύ !

Μήπως, ὅμως, καὶ τὸ σπίτι εἶνε-ἴδιο μὲ πρίν ; Ἀπ' ὅλες τὶς σκοτεινὲς γωνιὲς φανερώνονταν πένθιμα φαντάσματα Κάτι περίεργα τριξίματα ἀκούγονται... Ἄ, τί φοβερό ! Χθες ἀκόμα βλέπατε, ἡ Λότταις ἦταν ἕνα χαϊδεμένο κορίτσι. Στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της ἔπαιρνε τὴ μπόννα της νὰ κοιμᾶται στὴν κάμαρή της, γιατί εἶχε πάντα τὸ φόβο τῆς νύχτας !

Οἱ ἴδιοι φόβοι τὴν ξαναπιάνουν τώρα. Ἐνῶ χτυπᾷ δυνατὰ ἡ καρδιά της, ψάχνει στὴ ντουλάπα τῶν φορεμάτων μὲ τὸ μεγάλο καθρέφτη, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν εἶνε κανένας κρυμμένος στὸ σπίτι. Καὶ ὅταν ἔπῃγε νὰ πλαγιάσῃ — ὁλομόναχη ! —στὸ μεγάλο ἄσπρο κρεββάτι, ἔπῃρε φόρα σχεδὸν κι' ἀνέβηκε γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν προλάβῃ νὰ τῆ, πιάσῃ τὸ πόδι κανένας Ἀράπης... ἂν τύχαινε νἆταν κρυμμένος ἀπὸ κάτω !

Φυσικὰ ἡ Λότταις δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἕνα πλῆθος πενθίμων ἐντυπώσεων τὴν ἀνεστάτωνε. Τὸ κύλισμα τῶν ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων, οἱ κωδωνισμοὶ τῶν τράμ, ἀντηχοῦν σ' αὐτιά της σὰν θρῆνοι καταστροφῆς. Ἡ ἄγρυπνος φωνὲς ἑνὸς μεθύσταικα τὴν κάνουν νὰ φοβᾶται νυκτερινὴ ἐπίθεσι. Ἕνα μακρυτὸ ἀλλὰ δυνατὸ σφύριγμα τραινου τὴν ἔκανε ν' ἀναπηδήσῃ ὅλη.

Τὸ σφύριγμα αὐτὸ τῆς θύμισε πάλι τὰ σιδηροδρομικὰ δυστυχήματα. Θὰ ἦταν φοβερὸ ἂν ὁ Ζάκ βρισκότανε ξαπλωμένος σὲ καμμιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή, γεμάτος αἵματα ! "Ἴσως, ὅμως, κοιμᾶται ἡσυχος σὲ κανένα δωμάτιο ξενοδοχείου. Αὐτὸ θᾶ-ν λιγώτερο φοβερό, βέβαιο, ἀλλὰ πολὺ θλιβερό. Ἄ, ἂν τὴν ἀγαποῦσε ὁ Ζάκ ὅπως ἐβεβαίωνε πάν α, δὲν θἄφευγε ποτὲ ἀπὸ κοντά της...

Ἀλήθεια, ὅμως, τῆ, εἶπε πὼς πήγαινε στὴ Σουασσών !.. Ἡ ἐφημερίδες εἶνε γεμάτες ἀπὸ ἱστορίες συζύγων ποὺ πᾶνε καὶ γλεντοῦν, ἐνῶ ἡ καθένας ἡ γυναικοῦλες τους τοὺς περιμένουν σὰν ἀρνάκια...

Μπᾶ, μπᾶ, τί κάθεται καὶ σκέπτεται, τί τρελλὴ ποὺ εἶνε ! Ὁ Ζάκ εἶνε ἀδύνατον νὰ κάνῃ τέτοια πράγματα ! Ἀπόνομα ἕνα; δυνατὸς λυγμὸς πνίγει τὸ λαιμὸ τῆς Λόττας καὶ ξεσπᾷ σὲ κλάμματα. Τὰ κλάμματα, ὅμως, αὐτὰ τὴν ἀνακουφίζουν. . Ψιθυρίζει : —«Μαμᾶ μου !.. Ζάκ !.. Ζακ !...» καὶ ἀποκοιμᾶται...

Ξαφνικὰ ἡ Λότταις ξυπνᾷ ἀπ' τὸ βαθέ της ὕπνο. Ὁ ἥλιος εἶνε σηκωμένος ψηλά. Κοιμήθηκε βαρειὰ σὰν τὸ μολυβι... Ἡ πρώτη της σκέψη ἦταν : «Ὁ Ζακ δὲν εἶν' ἐδῶ !...» Ἔπειτα σκέπτεται πάλι : «Θὰ ἔλθῃ, ὅμως, σήμερα...» Εἶνε τόσο χαρωπὴ ἡ προσδοκία αὐτή, ὥστε τῆς διώχνει κάθε πόνο.

Τὸ πρωΐ ἀργεῖ διαβολεμμένα νὰ περάσῃ. Στέλνει γιὰ τα ψώνια της, γράφει λογαριασμούς, γράφει μερικὰ γράμματα, διαβαζει ὅλη τὴν ἐφημεριδα ἀπ' την ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος .. Τῆς φαίνεται πὼς οἱ δεῖκτες τοῦ ὡρολογιοῦ ἔταθαν ἐξαφνικὴ παραλυσι καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ κινηθοῦν !

Ἀποφασίζει νὰ μὴ φάγῃ τὸ μεσημέρι, ἀλλὰ στὴ μία. Καὶ κάθε τόσο ὅταν ἀκούσει βήματα τρέχει στὴ σκάλα καὶ κυττάει νὰ δῇ ποιὸς εἶνε... Ὁ Ζακ, μπορεῖ νὰ ἔλθῃ μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο καὶ νὰ προλάβαινε νὰ φᾶνε μαζί Σκυμμένη στὸ παραθυρο ἡ Λόττα παραμονεύει ὅλα τὰ περασιτικὰ ταξι. Ἀλλοίμονο !... Δὲν σταματᾷ κανενα...

Ἐπὶ τέλους τὸ πιὸ ρωι ἀπόφασι. Ὁ Ζάκ θἔρθῃ στὶς 2 1)2.

Οἱ μαῦρες ἰδέες βασανίζουν πάλι τὸ μυαλό της. Μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, ἀφοῦ ἦλθε πειὰ τρεῖς παρὰ τέταρτο, λέγει τῆς ὑπηρετρισας νὰ στρώσῃ τὸ τραπέζι Ξαφνικα, ὅμως, ἀναπηδᾷ ἐπάνω... Ἡ πόρτα τρίζει !... Γυρίζει το πόμολο... Αὐτὸς εἶνε !... Σὰν τρελλὴ χυμᾷ ἡ Λόττα κι' ἀνοίγει διαπλατα τὴν πορτα... Ναί, εἶν' αὐτος ! Μὲ μιὰ οἰμωγὴ τότε, μια οἰμωγὴ χαρᾶς, χύνεται στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν γεμίζει πάλι δάκρυα...

Μιὰ κυρία ποὺ πήγαινε σ' ἕνα ἄλλο διαμέρισμα τοῦ ἴδιου σπιτιοῦ ἐκείνη τὴ στιγμὴ, παραμέρισε μ' ἕνα πικρὸ χαμογελο.

Ὁ Ζάκ τότε τὴν ἔπιασε ἀπ' τὴ μέση καὶ της εἶπε :

— "Ἔλα, μὴν κάνῃς ἔτσι ἀγάπη μου. Νὰ ποὺ γύρισα ! Εἶμαι ὅλος δικός σου... Καὶ σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ τρελλά !..,

Ἀντρέ Λιχτεμπερζὲ

Τρέχει στὴ σκάλα καὶ κυττάει νὰ δῇ ποιὸς εἶνε...